

folkningen Adgang til at leve sit Liv i den fri Natur i Skovens skønne Haller, finder jeg ret og rimeligt; men naar man lader dette gælde enhver privat Skov, den være stor eller lille, naar den er Fredskovspligt underkastet, er at gaa alt for langt.

Det ærede Medlem Hr. Holstein var af den Opfattelse, at Loven om Skovpoliti, som knytter sig til § 23, var overflødig. Deri er jeg ganske uenig med det ærede Medlem, thi det er selvsagt, at naar man i § 23 gaar til at sige, at der er fri Adgang til alle Skove, som er Fredskovspligt underkastet, maa man ogsaa have en nærmere Udformning af, hvad man forstaar derved. Lovforslaget om Skovpoliti indeholder en Mængde Uhyrligheder, som jeg af Hensyn til det høje Tings kostbare Tid ikke skal udbrede mig længe om, men kun ganske kort komme ind paa. Den omfatter alle Skove uden Undtagelse. Selv om det kun er en Skov paa nogle ganske faa Tønder Lands Størrelse, naar det ikke er en Skov, som ikke er Fredskovspligt underkastet. Jeg maa tillade mig at gøre den højtærede Landbrugsminister, som nærmest har Ansvar for dette Lovforslag, opmærksom paa, at der findes meget smaa Skove, og den Skade, der kan forvoldes i saadanne smaa Skove, vil selvsagt være mangefold større end den tilsvarende Skade, der kan forvoldes, naar en Mængde Mennesker kommer i et stort Skovareal.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede Landbrugsminister, at det Udvalg, der sikkert bliver nedsat for at behandle dette Lovforslag, maa tage under Overvejelse at gøre absolut Forskel paa de store og paa de smaa Skove; thi det forekommer mig ganske urimeligt overfor den, som har købt en Ejendom med en lille Lystskov, og netop paa Grund af, at der findes en lille Lystskov til denne Ejendom, har givet en meget betydelig Pris for Ejendommen, at Lovgivningen pludselig giver Almenheden Adgang til denne lille Skov og derved forringer Ejendommens Værdi i en ganske uhyggelig Grad. Jeg vil i alle Tilfælde mene, at man derved paadrager sig et Erstatningsansvar, som kan blive overordentlig stort for Staten.

Jeg kan heller ikke tænke mig, at det virkelig skulde være den højtærede Ministers Mening at gaa saa vidt, jeg vil haabe, at Ministeren vil have et Øje aabent for det urimelige i at gaa til at tage saadanne Smaaskove med. Der maa virkelig være en Grænse for, hvad man rettelig kan kalde en Skov, man maa paa dette Omraade skelne imellem en ordentlig, stor Skov og

et ganske lille Skovareal, der har Karakteren af ren Lystskov. Hvis man ikke gør dette, vil man paadrage sig et Erstatningsansvar, som jeg ikke tror, den højtærede Minister helt har gjort sig en begrundet Formening om.

Saa er der alle Bestemmelserne om de Pligter, som paahviler Ejeren for at sikre sin Ejendom mod Overlast; der gives Forskrifter om en uhyrlig Mængde af Plakater, som for Fremtiden skal skønmø Skovene. Efter at man i Fredningslovens § 27 har været saa fornuftig at ville skaffe Plakaterne væk ude i det aabne Terræn, indfører man en uhyrlig Bunke i Skovene; der skal være Plakater om ditten og datten, og er disse Plakater der ikke, har den private Skovejer ingen Ret. Den højtærede Minister har aabenbart ikke tænkt paa, at saadanne Plakater er nemme at tage ned, og jeg kunde tænke mig, at det var noget af det første, Befolkningen vilde gøre, naar de ønskede at komme ind i en Skov, at de tager saadanne generende Plakater ned — det er meget nemt gjort — og smider dem væk; og saa vil ingen overhovedet kunne drages til Ansvar for de forskellige Uhyrligheder, de maatte foretage sig, for der har ingen Plakater været oppe, som hjemler Ejeren Ret til at gribe ind.

Dette System er ganske utilfredsstillende. Nej, det, der skal til, er ganske rigtigt, som det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer fremhævede, at man skal opdrage Danmarks Ungdom til at have Respekt for Naturens Skønhed. Naar dette gøres paa en tilstrækkelig fyldig og god Maade i vore Skoler, vil Danmarks Ungdom ikke gaa ud paa vore naturskønne Steder og forøve Hærværk, hvad der desværre nu sker saa ofte, saa vil de behandle Naturen med den Nænsomhed, Naturen nu en Gang absolut kræver for at bevare den Skønhed, den har. Er man først naaet saa vidt, behøves ingen snærende Baand, og saa vil der ikke fra nogen privat Ejer af de Herligheder, her omtales, blive lagt Hindringer i Vejen for, at de naturskønne Steder fuldt ud kan nydes af ethvert Menneske, som har aabent Øje for disse Naturskønheder. Men fra at nyde Naturen og til at skabe Uro i Naturen og forlyste sig i Naturen paa en Maade, som er uforenelig med Naturfredningen, er der et ganske overordentlig stort Spring.

I Bemærkningerne til Lovforslaget er der givet en ganske mærkværdig Motivering for Affattelsen af § 24, hvor Adgangen til Stranden nærmere er omtalt. Den højtærede Justitsminister er gaaet ud fra, at Befolkningen af den hidtil bestaaende Lov